

MAŇA

Novinky z rodinky

NECPALANKA na cestách

**Rozhovor s Petrom
Chudým**

SLOVO NA ÚVOD

Spomínam si na jednu príhodu z čias svojho vysokoškolského štúdia. Chystala som sa vtedy na literárnovednú konferenciu a pripravovala som si príspevok, ktorý som tam chcela predniesť. V tom čase som sa už poznala s vtedy ešte frátrom, dnes už naším pátrom piaristom Marekom Kotrasom. A keďže mal vyštudovaný slovenčinu a dejepis rovnako ako ja, poslala som mu svoj príspevok na konzultáciu.

Netrvalo to dlho a prišla mi späť odpoveď. Nepamätám si už presne, čo mi tam Marek písal, viem len, že sa veľmi zabával na týchto dvoch vetách: „*Incipit diela („Statočný vojačik nezomrel.“) je alúziou na známu Andersenovu rozprávku. Tretia veta introdukcie však oproti deminutívnemu pomenovaniu v incipite vzniká paradoxne.*“ „Prečítal som to svojim spolubratom a nikto tomu nerozumel!“ odpisoval mi so smiechom. „Vieš, takýto jazyk budeš musieť na základke zahodiť,“ dodal ešte.

Mal pravdu. Začala som učiť – a viac som také slová nepoužila ☺. Neboli zbytočné, veď ma naučili chápať, používať a vyjadrovať aj trochu zložitejšie ako bežné veci. Uvedomila som si však, čo je aj pri takomto štúdiu či bádani dôležité. Vedieť vždy zostúpiť z „výšav“ späť dole a povedať zložité jednoducho, tak, aby to pochopil každý.

Myslím si, že je to dôležité vo všetkom a pre každého, nie len pre učiteľa. A to aj cez prázdniny. Veď aj Boh sa stal človekom nielen preto, aby nás vykúpil, ale aj preto, aby sa pre nás stal zrozumiteľným ☺.

Petra Humajová

NOVINKY Z RODINKY

V piatok 5. januára bola naša rodina obohatená o nového člena. Diana Humajová sa narodila v bojníckej nemocnici rodičom Zuzane a Andrejovi Humajovcom. Merala 50 cm a vážila 2900 g.

V sobotu 6. januára sa v nespalskom Kultúrnom dome uskutočnil už 16. Nespalský ples. Pod taktovkou jeho organizátora Petra Petráša a hudobnej skupiny Nespalkanica sa tu opäť rozpútala skvelá zábava. Host'ami večera bola Terchovská muzika rodiny Jariabkovej a tanečnice z Tanečného štúdia XOANA. Na plese ste z našej rodiny mohli zahliadnuť Eriku a Silviu Petrášové; Evu, Jozefa a Petru Humajovcov; Ladislava Mečiara s priateľkou Ivanou, Tomáša a Zuzanu Mečiarovcov a Ivetu, Zdenka a Mareka Floriánovcov.

V utorok 9. januára oslávila Božena Humajová svoje 87. narodeniny. V tento deň do našej rodiny pribudla ďalšia nová členka – Lucii Petrášovej sa v Bratislave narodila dcéra Lucia. Merala 48 cm a vážila 2750 g.

V pondelok 29. januára navštívila Petra Humajová spolu so svojimi kolegami zo ZŠ Koš Divadlo Andreja Bagara v Nitre, kde si pozreli muzikálové predstavenie *Povolanie pápež*. Životný príbeh pápeža Jána Pavla II. pripravil po hudobnej stránke Gabo Dušík

a po textárskej Daniel Hevier, hlavnú úlohu si v ňom zahral Ján Gallovič. Predstavenie všetkých, či veriacich, či neveriacich, nadchlo a pomohlo im zamyslieť sa nad zmyslom života a utrpenia v ňom.

Z chlapcov Šutinských sú už poriadni lyžiar. V zime sa boli viackrát lyžovať vo Vysokých Tatrách a obaja zlyžovali Solisko i Skalnaté pleso. Prvák Martinko k tomu pridal i Lomnické sedlo, najťažšiu a najvyššie položenú zjazdovku na Slovensku.

V sobotu 3. februára Necpalanka opäť hrala na plese v Kultúrnom dome v Necpaloch. Tentoraz to bol ale ples farský, ktorý už po 18.-krát zorganizoval Milan Petráš. Zabavili sa na ňom i Martina, Petra, Eva a Jozef Humajovci a Anna a Anton Mečiarovci.

Hneď na druhý deň, v nedeľu 4. februára, sa v Kultúrnom dome v Necpaloch zišla celá rodina, aby v štýle „retro“ oslávila 60. narodeniny Petra Petráša. Hostí bolo neúrekom – a jedla, pitia a zábavy tiež. S originálnym darom oslávencovi prišiel FanNecpaly. Jeho členovia Petrovi totiž pripravili predstavenie o rodinnom výlete, do ktorého zapojili takmer všetkých účastníkov oslavy. Hoci sa rodinné stretnutie začalo len krátko poobede, aj v neskorý večer sa hostia rozchádzali iba veľmi ťažko.

V nedeľu 11. februára prechádzal Necpalmi fašiangový sprievod. Neobišiel ani náš dom, kde ho šíškami pohostila starká Filomena Petrášová. Samozrejme, na našej ulici „fašiangovníci“ navštívili i Elenu Mečiarovú, ktorú zamaskovaní chlapi - podobne ako Filku - riadne vyzvrtali v tanci.

V utorok 13. februára, deň pred sviatkom sv. Valentína, sa v kostole u piaristov konala špeciálna bohoslužba, pri ktorej mali manželia možnosť obnoviť si svoje manželské sľuby. Zúčastnili sa jej i Eva a Jozef Humajovci. Keďže tento deň bol zároveň aj posledným dňom fašiangov, ďalšia časť rodiny sa zabávala v Kultúrnom dome v Necpaloch, kde spolu s Necpalankou pochovávala basu.

O deň neskôr, na Popolcovú stredu 14. februára, oslávila Maňa svoje 21. narodeniny.

V piatok 16. februára sa v prievidskom Dome kultúry konalo podujatie Kultúra 2017, v rámci ktorého boli ocenení jednotlivci i kolektívy prispievajúce k rozvoju kultúry v našom regióne. Pamätný list riaditeľky RKC v Prievidzi získala i naša hudobná skupina Necpalanka pri príležitosti svojho 30. výročia pôsobenia, ktoré si pripomenula v auguste 2017. Cenu prevzal kapelník Necpalanky Peter Petráš.

V pondelok 19. februára si traja dejepisári z Prievidze – Petra Humajová,

Zuzana Žišková a páter Marek Kotras z rehole piaristov – spravili súkromnú exkurziu do Múzea holokaustu v Seredi. V Nitre sa k nim pridali aj páter Peter Valachovič. Záujemcovia o oblasť histórie si prezreli expozíciu v prvých dvoch sprístupnených barakoch len pred pár rokmi otvoreného múzea a okľukou cez Trenčín - so zastávkou v piaristickom kostole a v Café Sládkovič (teraz zas niečo pre ich „slovenčinársku dušu“) - sa vrátili späť do Prievidze.

Od 1. marca pracuje Martina Humajová v Prievidzi. Nájst' ju môžete v lekární Dr. Max vo výškovej budove pod Top Café.

V piatok 2. marca sa Petra Humajová opäť ocitla v Djvadle Andreja Bagara v Nitre – tentoraz ale ako pedagogický dozor. Žiaci ZŠ Koš sa tu zúčastnili predstavenia *Sínko v zatmení*, ktoré bolo venované osobnosti Milana Rastislava Štefánika.

V sobotu 10. marca zhruba po roku opäť navštívil našu domácnosť rozhlasový redaktor Michal Herceg, ktorý s nami nahral podklady pre hodinovú reláciu o Mani. Tá bola odvysielaná na veľkonočný pondelok 2. apríla na stanici Rádío Regina. V relácii ste mohli počuť hlasy Filomeny Petrášovej, Evy Humajovej, Milana Petráša a Martiny a Petry Humajovej a odzneli v nej aj úryvky z rozhovorov, textov či príhovorov

uverejnených v našom rodinnom časopise. V prípade záujmu je možné reláciu si vypočuť na našej webovej stránke.

V stredu 22. marca si žiaci ZŠ Koš pod vedením Petry Humajovej boli už po tretíkrát prevziať hlavnú cenu v regionálnej súťaži školských časopisov *O zlaté pero riaditeľky Centra voľného času*. Nakoľko úroveň tohto časopisu bola porotou zhodnotená ako profesionálna, členovia poroty rozhodli, že v ďalších ročníkoch sa už *šok(n)oviny* budú môcť podujatia zúčastniť len nesúťažne.

V sobotu 7. apríla boli Martina, Eva a Jozef Humajovci v Martine na XIII. ročníku konferencie *Kresťan v nemocnici*. Podujatie sa začínalo sv. omšou, ktorú slúžil páter Ján Hríb, a pokračovalo blokom prednášok na rôzne témy. Určené bolo najmä veriacim pracovníkom zdravotníctva, ktorí svoje povolanie vnímajú nielen ako prácu, ale i ako službu chorým a trpiacim.

V nedeľu 8. apríla, na sviatok Božieho milosrdenstva, bola v Slovenskom Grobe pokrstená malá Lucka Petrášová. Slávnosti sa zúčastnili všetci jej najbližší príbuzní.

Vo štvrtok 12. apríla sa žiaci 8. a 9. ročníka ZŠ Koš spolu so svojou vyučujúcou Petrou Humajovou vybrali na historickú exkurziu. Navštívili Múzeum holokaustu v Seredi, kde si prezreli stálu expozíciu a vypočuli si prednášku na tému *Úteky z táborov smrti*. Práve v tento deň prišla do múzea i ministerka kultúry Ľubica Laššáková, a tak sa deti nečakane ocitli ako účastníci ankety aj v televízii. Následne sa účastníci exkurzie presunuli do Nitry, kde im sestra Xavéria Mikulová

FDC vybavila prehliadku Diecéznej knižnice a previedla ich i najvýznamnejšími pamätihodnosťami mesta.

V sobotu 14. apríla sa u Humajovcov uskutočnila už dlho plánovaná výmena sklobetónu na schodišti za okno. Petra Humajová strávila tento deň na výlete – spolu s pátrom Jánom Hríbom si boli prezrieť miesta, kde plánoval v lete uskutočniť tábor - Skalku pri Kremnici. Kamil a Vlasta Petrášovci si práve v túto sobotu pripomenuli 50. výročie svojho sobáša. Okrúhle jubileum oslávili v kruhu najbližšej rodiny 5. mája.

V nedeľu 22. apríla sa v Necpaloch uskutočnili hody. Filomena Petrášová už ako tradične privítala vo svojom dome početných hostí – okrem všetkých prievidszkých kňazov, Necpalanky a početnej rodiny to bola napríklad aj primátorka mesta Prievidza Katarína Macháčková s manželom. Keďže FanNecpaly v tento deň vyzvalo obyvateľov Necpál zapojiť sa do akcie *Zaplňme ulice folklórom* a obliecť sa pri tejto príležitosti do krojov, v kroji prievidszkej mešťanky bola oblečená i pani primátorka.

V stredu 25. apríla sa Martina Humajová spolu so svojimi bývalými kolegynami z lekárne v Novákoch vybrala do Považskej Bystrice na koncert Slávky Tkáčovej, vychádzajúcej hviezdy gospelovej scény. Spolu s ňou tu vystupovala aj Sima Martausová.

Dievčatá spolu strávili príjemný večer a nezabudli sa so Simou odfotiť.

V posledný aprílový deň sa v Necpaloch uskutočnilo stavenie mája. Hudobne ho sprevádzala folklórna skupina Dúbrava, ktorej členmi sú aj Kamil Petráš a Anton Mečiar. Ako diváci sa však stavenia mája zúčastnili i iní členovia našej rodiny – najmä tí, ktorí žijú v Necpaloch.

V sobotu 5. mája sa Necpalania zišli na podujatí ŠUFUT, ktoré zorganizoval FanNecpaly. Do súťaže vo varení šúľancov sa tento rok z našej rodiny zapojili Divožienky (Erika Petrášová, Beáta Pálešová, Peter Petráš), ktoré v súťaži aj zvíťazili, a Traja chrobáci (Silvia Petrášová a Veronika Sutinská s kamarátkou). Bezkontaktný futbal nehral z našej rodiny nikto, ale v stánku s tombolou pomáhali Petra a Jozef Humajovci. Hudobnú zábavu na záver odohrala skupina Necpalanka.

V pondelok 7. mája sa Petra Humajová spolu so svojimi žiakmi zo siedmeho ročníka vybrala na dejepisnú exkurziu do piaristického kostola. Po prehliadke priestorov chrámu ich páter Marek Kotras vzal i do veže a krypty kostola.

Štátny sviatok 8. mája využili Petra Humajová, Pavol Schmidt a Peter Šimkovič pod vedením pátra Jána Hríba na turistiku. Vystúpili na Predný Rokoš a prešli si i časť Náučného chodníka Fraňa Madvu neďaleko Nitrianskeho Rudna.

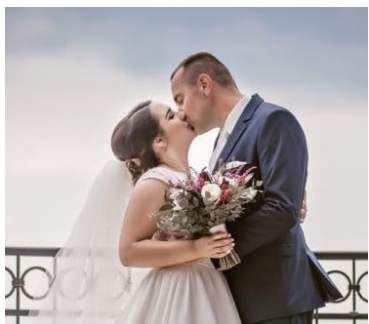
V sobotu 12. mája sa rodina Humajová vybrala na výlet do Betliara. Po prehliadke kaštieľa navštívila i rozsiahly park. Cestou domov sa Humajovci zastavili u rodiny Bohóovej v Rimavskej Sobote, kde strávili príjemný podvečer.

Vanesska Weissabelová sa po absolvovaní 5. ročníka na základnej škole rozhodla ísť na osemročné gymnázium. 17. mája mala prijímačky, ktoré úspešne zvládla. Od budúceho školského roka bude teda pokračovať v štúdiu na osemročnom piaristickom gymnáziu v Prievidzi.

V nedeľu 20. mája si Katarína a Martin Humajovci pripomenuli prvé výročie sobáša. V tento deň sa v priestoroch Kultúrneho a spoločenského centra v Bojniciach konal koncert pri príležitosti 20. výročia orchestra Akordeonika. Zúčastnili sa ho aj Martina a Petra Humajové.

V piatok 25. mája nás navždy opustil Stanislav Mečiar. Zomrel vo veku 73 rokov. Pochovaný bol 28. mája na prievidzskom cintoríne. Pohrebné obrady vyslúžil páter Gerhard Glazer-Opitz, ktorý sa s našim ujom Stanom zoznámil už ako s pacientom v bojnickej nemocnici.

V nedeľu 3. júna navštívil detský spevácky zbor Rosnička z piaristickej školy pátra Jána Lichtnera v Nitre. Deti spievali na detskej svätej omši spojenej s krstom a poobede sa vybrali do nitrianskeho mestského parku. Spolu s nimi sa výletu do Nitry zúčastnila i Petra Humajová.

V piatok 8. júna uzavreli svätosť manželstva Miriama Humajová a Michal Sinko. Sobášil ich páter Ján Hríb v piaristickom kostole v Prievidzi. Hostina sa konala v Ľubianke v zariadení Stodola, kde sa hostia bavili až do skorých ranných hodín.

Od 15. do 25. júna pobudla Martina Humajová na dovolenke v Caorle v Taliansku. Pri mori si oddýchla spolu s rodinou Modranovou a Kováčikovou. Zhruba v tom istom čase dovolenkovali aj Weissabelovci, oni si však za svoju tohtoročnú destináciu zvolili Chorvátsko.

Tam sa začiatkom júla vybrala aj rodina Rastislava Petráša.

V pondelok 25. júna bola Petra Humajová so svojimi žiakmi na koncoročnom výlete. Osmaci si zahrali footgolf v Rajci. Táto hra sa hrá podobne ako golf, ale je menej finančne náročná – treba na ňu iba futbalovú loptu a stačí, keď ju hrajú dvaja hráči. Žiaci sa pri hre dobre zabavili a na záver aj boli vyhodnotení tí najlepší spomedzi nich.

Víkend na prelome júna a júla strávila Silvia Petrášová na poznávacom zájazde. Spolu so svojím priateľom Vladimírom Kovárom navštívila talianske Benátky.

Začiatkom júla pricestovala rodina Bohóová z Košíc aj do nášho regiónu. Svoje cesty s malou Stellkou začali manželia Bohóovci najskôr v Betliari. Potom sa presunuli do Nedožier-Brezian, kde pobudli u staršej Boženy Humajovej. Odtiaľ si odskočili i do bojnickej ZOO a na zámok.

Dovolenkové obdobie začala rodina Humajová v Necpaloch pracovne. Výsledkom bola vymalovaná kuchyňa, detská izba, spajza, schodište i chodba.

V júli odcestoval Martin Chudý spolu so svojou priateľkou a zároveň spolužiačkou Zuzanou Strakovou na stáž do Taiwanu. Obaja študenti medicíny strávili mesiac v najväčšej nemocnici na svete v hlavnom meste Taipei. Zažili tu i rôzne výkyvy počasia – napríklad tajfún s rýchlosťou vetra 190 km/h. Na záver svojho pobytu v Taiwane sa zasnúbili.

V nedeľu 8. júla oslávili sestry Petra a Martina Humajové 5. výročie kňazstva (a zároveň pôsobenia v Prievidzi) pátra Mareka Kotrasa dost' netradičným spôsobom. Keď totiž pred piatimi rokmi do Prievidze prišiel, previezli sa s ním autobusom (spoj č. 51), aby videl väčšinu častí mesta. Teraz si túto jazdu zopakovali. Na revanš im zas páter Marek spravil súkromný deň otvorených dverí v piaristickej škole, aby si Maťka mohla pospomínať na svoje školské časy.

Rodina Šutinská dovolenkovala na Slovensku i v zahraničí. Od 4. do 7. júla pobudla y Pieninách, kde okrem iného splavovala Dunajec na rafte. Od 9. do 16. júla zaš Šutinskí odcestovali do Chorvátska. Bývali v Biograde na moru a medzi ich najväčšie zážitky patrilo potápanie či jednoduchý výlet na požičanej lodi po okolí.

V utorok 17. júla sa hudobná skupina Necpalanka vydala na cestu do Švajčiarska. Do tejto krajiny jej členov pozvali švajčiarski basketbalisti, ktorí majú družbu s basketbalistami z Prievidze. Peter Petraš s Prievidžanmi chodieval do Švajčiarska už aj predtým, ako ich šofér, celá hudobná skupina však tento štát navštívila po prvý raz. Vo Švajčiarsku boli hudobníci až do nedele 22. júla a zažili tam veľa príjemných, adrenalínových či humorných zážitkov, o ktorých vám pri osobnom stretnutí isto radi porozprávajú.

Letné mesiace priniesli so sebou nielen teplé slnečné počasie, ale v rodine Chudej sa niesli v znamení viacerých porúch na ich dvoch autách. Najskôr to bolo prasknuté čelné sklo, potom nefunkčný kufrový zámok a nakoniec odpadnutý plastový kryt, ktorý Martinovi Chudému odpadol spod motora priamo na diaľnici pri Piešťanoch. V súvislosti s touto poruchou sa mu stala dost' kuriózna situácia. Pri odstraňovaní poruchy totiž vybral z auta svoj cestovný kufor, ktorý následne zabudol do auta naložiť a nechal ho na diaľnici. V tom čase šiel smerom do Bratislavy jeho otec Peter, ktorý okolie miesta, kde Martin kufor zabudol, pohotovo preskúmal. V kontajneri však našiel už len zvyšok batožiny – skriptá z lekárskej fakulty a knihu od Dominika Dána. Auto sa rodine Chudej pokazilo aj tesne pred odchodom do Francúzska v druhej polovici júla. Našťastie sa im však na letisko podarilo dostať včas (hoci aj iným dopravným prostriedkom, ako pôvodne plánovali) a mohli si tak užiť týždenný relaxačný pobyt u svojho syna Petra v Nice. Starká Božena Humajová bola zatiaľ na „prázdninách“ u svojej dcéry Vierky Bohóovej v Rimavskej Sobotě.

Redakčná rada farského časopisu Bartolomej sa v utorok 17. júla uskutočnila na netradičnom mieste – v záhrade u Humajovcov. Farskí dobrovoľní mediálni aktivisti sa počas nej venovali nielen plánom na prípravu augustového čísla Bartolomeja, ale zoznámili sa aj s novým prievdzským kaplánom Dominikom Kučerom a diakonom Jurajom Kissom. Nezabudli osláviť ani 30. výročie kňazskej vysviacky pána dekana Vladimíra Slováka.

Od 18. do 23. júla pobudli sestry Martina a Petra Humajové už tradične na festivale Verím Pane v Námestove. Z dní plných duchovného a hudobného programu sa spolu s nimi tešili i ďalší priatelia z regiónu hornej Nitry, konkrétne z Prievidze, Lazian, Kanianky a Koša. Na festivale nechýbali koncerty hudobných skupín všetkých možných žánrov (pop, folk, rock, metal...), ale ani sväté omše, tvorivé dielne či diskusia o budúcnosti Slovenska v súvislosti s vraždou novinára Jána Kuciaka *Verím Pane za Jána a Martinu*. Záverečnej festivalovej svätej omše v námestovskom amfiteátri sa zúčastnili stovky ľudí. Nadaní hudobníci z festivalu na ňu zložili nové originálne piesne, a tak táto svätá omša priniesla okrem duchovného i bohatý hudobný zážitok.

V koncertnom štýle pokračovali sestry Humajové aj po príchode domov – hneď v utorok 24. júla sa vybrali do Bojníc na vystúpenie Bratislava Hot Serenaders. Tento orchester sa špecializuje na interpretáciu hot-jazzovej hudby 20. a 30. rokov minulého storočia (piesne typu Jaj Zuzka Zuzička, Ja som optimista a podobne) a sestry mali z jeho koncertu veľký zážitok.

Vo štvrtok 26. júla pribudla do našej rodiny ďalšia nová členka. Agáta Humajová sa narodila rodičom Kataríne a Martinovi v bojnickej nemocnici. Merala 48 cm a vážila 2830 g. Šťastným starým rodičom Evke a Jozefovi Humajovcom prišli k tejto udalosti v stredu 1. augusta zablahoželať i členovia FanNecpaly, ktorí im udelili certifikát oprávňujúci ich doživotne užívať oslovenie stará mama a starý otec.

V sobotu 28. júla sa Martinko a Marek Šutinskí po prvýkrát zúčastnili pretekov PumpCup 2018 v Novákoch. Oba vo svojich kategóriách získali prvé miesta (Marek v kategórii od 0 do 4 rokov a Martinko v kategórii od 5 do 7 rokov). V PumpCup-e ide o preteky na bicykloch, ktoré sa jazdia na čas, pričom pumptracková trať je urobená tak, aby sa na nej dalo jazdiť bez pedálovania a rýchlosť jazdci získavali len presúvaním ťažiska.

V nedeľu 29. júla sa Martina Humajová na chvíľu vrátila do svojich študentských čias – spolu so svojou sestrou Petrou a kamarátkou Annou Machovičovou navštívila Brno, kde ešte pred pár rokmi študovala farmáciu. Dievčatá si prezreli najvýznamnejšie pamätihodnosti mesta a cestou domov navštívili i pútnické miesto Velehrad.

Petra Humajová

SPOMIENKA NA STANISLAVA MEČIARA

Odohralo sa to všetko dost' rýchlo. Na Veľkú noc sme sa dozvedeli, že ujo Stano Mečiar leží v nemocnici. Nasledovalo niekoľko týždňov boja... A v piatok 25. mája 2018 nás navždy opustil. Ale dobre pripravený, ako zdôraznil pri zádušnej sv. omši páter Gerhard Glazer-Opitz, ktorý uja Stana pochovával. A odísť na konci života pripravený – to je to najväčšie životné víťazstvo.

Stanislav Mečiar sa narodil 21. januára 1945. Bol predposledný zo siedmich detí a najmladší z chlapcov, po ňom nasledovala už len sestra Mária. Ja osobne mám veľmi rada príhodu z jeho detstva, ktorú nám rozprávala starká. Mečiarovci boli totiž vždy zbožná rodina a modlievali sa spolu ruženec. Ujovi Stanovi sa občas stalo, že zaspal pod stolom. A hoci tam aj nezaspal počas modlitby, vždy, keď sa ho jeho sestra, naša starká, pokúšala spod stola dostať, prebral sa a začal recitovať modlitbu Verím v Boha – od ktorejkoľvek jej časti ☺.

Ujo Stano sa vyučil za murára a v roku 1971 vykročil na spoločnú cestu životom aj so svojou celoživotnou láskou Lýdiou, rodenou Petrincovou. Mali spolu tri dcéry – Vierku (pracuje ako zdravotná sestra a má dve deti – Dominiku a Denisa), Katku (žije s manželom vo Francúzsku a má dve dcéry, Katarínu a Karolínu) a Stanku (žije s manželom v Taliansku a zatiaľ má dvoch synov – Mattea a Gabriela, tretie dieťaťko je na ceste ☺).

Ujo Stano bol milujúcim manželom a starostlivým otcom. Keď teta Lydka odchádzala z domu, vždy na ňu volal: „Zlatko, a vráť sa mi!“ Rád si síce na kadečo poprflal, ale na to boli všetci zvyknutí – dokonca by im to aj chýbalo, keby to tak nebolo. Dobré vzťahy mal aj so svojimi súrodencami, s ktorými sa často navštevovali.

Bol veľkým športovým fanúšikom. Nepamätal si, čo má kúpiť v obchode, zato všetko prestupy v španielskej, talianskej či anglickej lige sledoval a ovládal až do posledných dní. Sledoval noviny, teletext, každý týždeň tipoval. V utorok vždy celý deň presedel nad plánovaním výhry.

Vo štyrtky zas so svojou stabilnou partiou chodieval hrať mariáš. Táto skupina kartových hráčov sa stretáva už od roku 1986 a ako je uvedené v publikácii *Necpaly (ne)zabudnuté*, „jedna partia trvá zhruba do polnoci a keď je pol druhej, tak ideme domov“. „Zeny nás nechodia pozerat,“ dodáva ešte úsmevne jeden z hráčov v knihe ☺.

V posledných rokoch života sa z uja Stana stal veľký cestovateľ. Chodieval za svojimi dcérami do Francúzska, do Talianska, nemal problém cestovať lietadlom. Povzbudzoval vnuka Mattea na jeho futbalových zápasoch, rád sa zabavil, vypil pohár vína.

Jeho dobré a láskavé srdce síce dotieklo, my však veríme, že sa už pridá k tým, ktorí nás raz budú vítať pri nebeskej bráne.

Odpočívaj v pokoji, ujo Stano!

Za rodinu Peťka.

PRACOVNÝ DEŇ NEMÁM TAKMER NIKDY KRATŠÍ AKO 12 HODÍN

Minulý rok oslávil svoje životné jubileum – 50. narodeniny – aj ďalší z členov našej rodiny, Peter Chudý. Keďže z profesionálnych dôvodov nemôže zatiaľ o sebe hovoriť až tak veľa, odpovedal na naše otázky aspoň tak, ako sa dalo. A kto ho osobne nepozná, môže si aspoň podľa fotiek z detstva domyslieť, aký fešák asi z neho vyrástol ☺.

Väčšiu časť svojho života bývaš na dedine, ale pochádzaš z mesta. Čo by si nám prezradil o svojej rodine a detstve?

Niečo nájdete napísané v texte nachádzajúcom sa za rozhovorom. Niečo vám poviem iba osobne. Ale jednu „pikošku“ z mladosti preda len prezradím. V mojom prvom životopise, ktorý mi vtedy písala mama, bolo uvedené, že v prípade prijatia za príslušníka ZNB (Zboru národnej bezpečnosti) budem verne slúžiť socialistickej vlasti a chcem pracovať na kriminálnej polícii. Vtedy by som si veru nebol pomyslel, že sa mi to splní a bude to aktuálne aj o 30 rokov.

Tvoj otec hrá veľmi rád šach a určite aj teba začal už veľmi skoro zasnávať do tajov tejto hry. Kedy asi to bolo?

Asi vo veku mojich 5 rokov.

Chytil ťa šach podobne ako jeho?

Ako chlapec som každý deň musel trénovať s otcom asi hodinu. Najviac ma hnevalo, keď som vonku hral futbal a musel som ísť kvôli šachu domov. Hlavne vďaka môjmu otcovi som však už ako 9-ročný dosiahol prvý úspech, keď som sa na turnaji Mladých nádejí v Havířove umiestnil v rámci ČSSR na 3. mieste. Štyrikrát som bol majstrom okresu medzi dorastencami, ako 18-ročný som sa prebojoval na majstrovstvá Slovenska a v tom istom roku som bol zároveň majstrom okresu medzi mužmi. Tam sa moja rozvíjajúca sa šachová kariéra skončila.

Stihol som ešte vyhrať turnaj počas vojenskej služby v meste Frýdek-Místek a na ministerstve vnútra v mojom prvom roku na policajnej škole. Za obe víťazstvá som dostal opušťák. Od toho času hrám už len tak amatérsky pre zábavu. Ale len moju, lebo súperom sa stále akosi nedarí.

Vrátame sa však ešte do čias tvojho detstva, konkrétne na základnú školu. Boli predmety, ktoré si na základnej škole vyslovene mal a nemal rád?

Samozrejme, ako každý chalan som sa vyžíval na hodinách telesnej výchovy. V bežeckých disciplínach som bol neporaziteľný. Nemal som rád hudobnú výchovu, a to asi od štvrtej triedy, keď som dostal 5 za moju verziu známej pesničky „Ide furman dolinou“.

Na akej strednej škole si potom pokračoval v štúdiu d'alej?

Bolo to gymnázium, ktoré navštevoval aj jeden súčasný vysoký politik. On bol štvrták a ja prvák. Veľa ľudí sa ma najmä v posledných rokoch pýtalo, či sa s ním osobne poznám. Nechám každého, nech si na túto otázku odpovie sám. Ale vtedy sa v meste poznal takmer každý s každým.

Aj na strednej škole, podobne ako na základnej, som mal rád telesnú výchovu. A ešte aj literatúru, pretože to bola kniha v tvrdých doskách a cez prestávky sme s ňou na školských laviciach hrávali ping-pong.

Strednou školou sa tvoje vzdelávanie ale neskončilo... Aké boli tvoje ďalšie

vzdelávacie ciele?

Ďalšie vzdelávanie som neplánoval, plánovala ho však moja manželka. Bavila ma práca rádového policajta, ktorú som robil. Ale ako poslušný manžel som si dal prihlášku na Akadémiu Policajného zboru, kde ma na moje prekvapenie prijali. Povedal som si, že keď ma už prijali, tak to nevzdám. A napriek svojim početným pracovným povinnostiam som sa do toho „zahryzol“. Jednotka z prvej skúšky ma veľmi povzbudila. Za to, že som úspešne vyštudoval, však patrí vďaka hlavne mojej manželke.

Keď už sme pri téme tvojej manželky... Zoznámili ste sa vraj na svadbe jej bratranca a tvojho kolegu zároveň. Čím t'a zaujala?

Tak toto je trefná otázka. Len možno mala byť položená mojej drahej polovičke. Že čím som zaujal ja ju. Pretože tak to v skutočnosti bolo. A zaujal som ju dvoma balíčkami Dalíl, ktoré som vlastnil.

Po svadbe ste bývali ešte istý čas v Bratislave, kde ste aj obaja pracovali, potom ste prišli bývať na dedinu. Ako si si po živote na sídlisku zvykal na život v rodinnom dome?

Na dedinu som pôvodne nechcel ísť bývať. Ale rýchlo som si zvykol a teraz by som už život na dedine nemenil za nudný (aspoň pre mňa) „činziakový“ život.

Muž v rodinnom dome je nútený robiť aj práce, ktoré „sídliskový muž“ až tak veľmi robiť nemusí. I ty si sa kadečomu od svojho švagra Milana priučil. Patria nejaké z týchto prác medzi tvoje obľúbené?

Ako „sídliskový muž“ som po príchode na dedinu nevedel ani pribiť kliniec do dosky. Milan bol od začiatku ako môj starší trpezlivý brat. Naučil ma zateplávať polystyrénom, klásť interiérovú dlažbu na podlahu a schody, klásť zámkovú dlažbu, robiť interiérové omietky a množstvo iných prác, za čo som mu nesmierne vďačný. Najbližšie mu musím v krčme zaplatiť jedno rezané pivo ☺. Hlavne vďaka nemu som robil tieto práce sám – samozrejme s jeho pomocou a pod jeho odborným a manželkiným kontrolným dohľadom. Takže ma to bude stáť ďalšie dve rezané pivá, pre odborný a kontrolný dozor ☺.

Tvoju profesiu môžeme označiť jediným slovom – policajt. V tomto zamestnaní si si však prešiel viac ako desiatimi pracovnými pozíciami. Koľko presne ich bolo? A ktoré z nich považuješ za pre teba najkľúčovejšie?

Ak to presne počítam, tak za takmer 30 rokov v službách štátu som pôsobil na 14 rôznych pracovných pozíciách, od policajta „šľapajúceho“ ulicu až po viaceré riadiace funkcie na Prezídium Policajného zboru. A kľúčové boli všetky, pretože všade som sa naučil niečo nové a učím sa stále za pochodu.

Čo t'a podnietilo opustiť „policajný dôchodok“ a vrhnúť sa ešte do života služby v tejto sfére, dokonca až v Bratislave?

Pri mojom nie dobrovoľnom ukončení služobného pomeru v PZ (Policajnom zbore) v roku 2010 som bol znechutený z pomerov, ktoré nastali. Preto som sa chcel ešte vrátiť späť. A keď som v roku 2012 dostal ponuku, ktorá sa neodmieta, neváhal som. Ale keď som nastúpil späť do PZ, tak sa situácia začala meniť, a to, čo mi bolo ponúknuté, sa neuskutočnilo. Ale aj tak neľutujem. Ďakujem všetkým, vrátane neprajníkov, pretože hlavne vďaka nim som sa veľa naučil.

Čo je tvojou úlohou na súčasnej pracovnej pozícii?

Mojou úlohou je tak, ako to bolo po celých 30 rokov v polícii, robiť si svoju prácu ako najlepšie viem. A či to tak aj robím, to už musia posúdiť iní, nie ja. Môžem však prezradiť, že pôsobím vo funkcii riaditeľ úradu kriminálnej polície Prezídia Policajného

zboru a ten záber je taký široký, že o tom môžeme spraviť druhý rozhovor. Ale až keď ukončím služobný pomer v PZ ☺.

Svoje schopnosti si dal aj do služby obci, v ktorej žiješ – najskôr ako poslanec a dvakrát aj ako kandidát na starostu. Čo je podľa teba v súčasnosti najpotrebnejšie v dobrej volebnej kampani?

Pravdupovediac niečo, čo ani podľa mňa a určite ani podľa čitateľov Mane nie je správne. Ale takto to, žiaľ, v našej spoločnosti funguje... Receptom na úspech v tejto sfére je sľubovať, sľubovať, sľubovať – a potom sa štyri roky vo funkcii schovávať, zatajovať a vyhovárať.

Zdá sa, že ty si tento „recept na úspech“ neuplatnil, za starostu ťa nezvolili. Zato úspech si zožal pri výchove svojich dvoch synov – starší pracuje v realitnej kancelárii v zahraničí a mladší študuje na lekárskej fakulte. Tvoj starší syn síce v príhovore pri príležitosti tvojich minuloročných narodenín humorne poznamenal, že „mladší brat bol vždy bezproblémový syn a vzorný študent – nakoľko bol svedkom všetkých tých neprijemných scén a pohovorov, ktorých som bol ja obeťou, ani sa nečudujem, že sa dal na život pokánia“ – ale bolo to ozaj až také zlé ☹?

Správny rodič sa s odstupom toľkých rokov už nad tým len pousmeje. Ako vyplynulo zo samotného príhovoru, tak aj synovia to berú humorne, ale dúfam, že nie na ľahkú váhu. Pretože keď sa z dieťaťa, ktoré bolo „obeťou pohovorov“, stane rodič, tak potom sa zamyslí aj nad tým, či mu pred niekoľkými rokmi chceli jeho vlastní rodičia zle. Takže - nebolo to až aké zlé. Mohlo to byť aj horšie ☺.

Na čo si u svojich synov najviac hrdý?

Hovorí sa, že každý rodič je hrdý na svoje deti vtedy, keď ho v niečom prekonajú. Ja som spokojný s tým, že obom to dobre páli a už mnohokrát mi obaja v rôznych veciach výrazne pomohli. Ako rodičia sme spravili všetko, aby sme im dali dobrý základ do života. Ako to všetko zužitkujú, to je len na nich, sú to podľa veku dospelí ľudia. S manželkou budeme radi, keď si obaja nájdu partnerky na celý život, ako sa to podarilo mne. A samozrejme prácu, ktorá ich bude baviť, napínať a živiť. A nemusia dosiahnuť ani hodnosť plukovníka ako ich otec ☺.

Čo patrí medzi tvoje najväčšie záľuby?

Popri svojej práci nemám na záľuby čas. Môj pracovný deň nie je takmer nikdy kratší ako 12 hodín. Ale jednu záľubu som si našiel. Možno sa jej budem venovať, keď skončím služobný pomer v PZ. Ale to je zatiaľ rodinné tajomstvo.

Ďakujem za rozhovor!

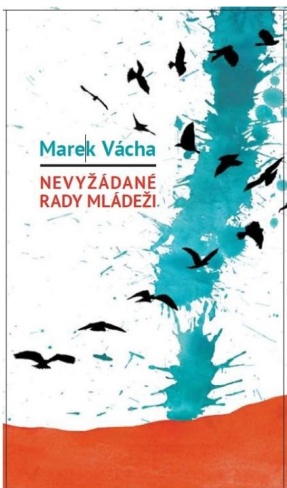
Petra Humajová

Peter Chudý – sa narodil v robotníckej rodine. Je najstarším a zároveň najmladším dieťaťom svojich rodičov. Po ukončení strednej školy mal ísť pracovať na poštu ako roznášač telegramov. Nezládol však jazdu na služobnom poštárskom motocykli zn. Pionier a vozidle zn. Trabant. Preto mu otec ako dlhoročný pracovník na ČSAD vybavil flek závozníka a po pár mesiacoch revízora v autobusoch. Táto jeho pracovná činnosť trvala necelý rok z dôvodu nástupu na 5-mesačnú policajnú vojenskú službu. Na ČSAD ho chcel otec ako odporca vtedajšieho režimu pretlačiť, aby bol prijatý za kandidáta Komunistickej strany Československa, čo sa mu však nepodarilo. Od roku 1987 - s výnimkou 20-mesačnej prestávky - pracuje v štátnych službách. Na prípadné ďalšie vaše otázky z jeho života vám odpovie rád osobne, vrátane grátis pohostenia v domácom prostredí ☺.

NEVYŽIADANÉ, ALE ŽIADUCE

Zatiaľ posledná kniha českého rímskokatolíckeho kňaza a zároveň prírodovedca Marela Orka Váchu vyšla v roku 2017 a nesie názov *Nevyžádané rady mládeži*. Sám autor ju charakterizuje ako „gul’ometnú paľbu“ – a takou jej text aj naozaj je. Bez nejakej logickej štruktúry či usporiadaných kapitol autor doslova chrľí vety na rôzne témy jednu za druhou. Čitateľ má niekedy dojem, že sa pri tom ani nestíha nadýchnuť. Napriek tomu je autorova paľba presná a trefná. Pomenúva problémy dnešnej doby veľmi jasne a výstižne, jazykom, ktorému rozumie každý mladý.

My vám v tomto čísle Mane prinášame preklad ukážky týkajúcej sa aj témy, o ktorej sme hovorili aj v úvodníku – zrozumiteľnosti. Želáme príjemné čítanie! A ak budete mať chuť na ďalšiu dávku nelútostnej a provokatívnej slovnnej paľby, ktorá vás poženie k lepšiemu, nezabudnite si knihu kúpiť a prečítať celú!

Skutočne neviem, prečo v našej krajine nie je tridsať alebo štyridsať mladých expertov na vedy a vieru, ktorí majú načítanú filozofiu vedy, biológie i teológie, skutočne neviem, prečo tu nie je dvadsať mladých, ktorí sa skvele vyznajú v etike ochrany prírody, fyzici, chemici, vynikajúci cirkevní historici, religionisti, politológovia, sociológovia, teológovia, ktorí sú schopní ľudsky a normálne povedať, čomu veria a prečo. Verte mi, priestoru v médiách je viac než ľudí, ktorí majú čo povedať, a bude po vás hlad, už teraz je. Nie je to tak, že by médiá boli explicitne proticirkevné a podobne, médiá berú kohokoľvek, kto je schopný niečo povedať tak zrozumiteľne, aby to pochopili i ľudia mimo odboru a necítili sa pritom zahanbení. Navyše sa práve nachádzame v sezóne duchovného hladu – keď nepôjdeš do rozhlasu Ty, jasné, pozvú si batikovanú šamanku vyzývajúcu štyri svetové strany, ktorá rada do mikrofónu zašramotí lastúrarmi, otvorí poslucháčom na diaľku čakry a katolíci sa pohoršia, aké je to hrozné, a už si neuvedomujú, že oni sami pozvanie predtým odriekli – a pamätaj si, že každé vákuum bude zaplnené. Chápem, že keď budeš písať do novin, tak z toho nebudú ríkové body. No a čo.

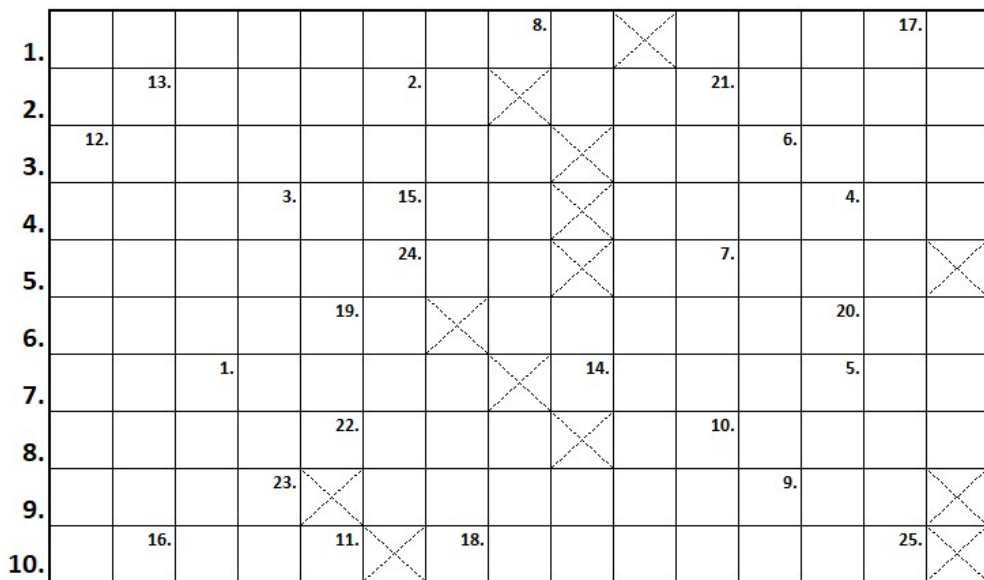
Úlohou tých dvanástich apoštolov bolo hlásať evanjelium, a nie zbierať ríkové body. Tak rob pokánie a hlásaj evanjelium a všetko ostatné Ti bude pridané. Neboj sa médií a buď si istý, že Ťa do nich pozývať začnú. Bež do toho a bež do toho tvrdohlavo, nečakaj žiadnu odmenu; budú z toho len nepríjemnosti, ale je to nutné, tak to rob. Ber to s iróniou ako službu vlasti, za ktorú nedostaneš nič, iba kritiku katolíkov sediacich v kreslách, ale to je dobré pre zdravie a aspoň Ťa to trochu precvičí. A začni už teraz, ako študent. Keď to neurobiš, tak sa o desať rokov budeš pohoršovať, aký je ten náš národ materialistický a zameraný len na zisk a peniaze na prvom mieste a ľudia sebeckí a hlúpi, že veria všetkým fake news a ruskej propagande a čínskej propagande a severokórejskej propagande a ktovie čomu ešte, a aké sú časy zlé, a tí komunisti naokolo, a pozrite sa, čo za žumpu sa vysielala a píše, veď je to hrozné, to prv nebolo, a tak ďalej a tak podobne – a už si neuvedomíš, že je to predovšetkým a najmä Tvoja chyba. Mlčíš, nediv sa.

Je potom jednoduché utiekať sa do ulity zbožných časopisov, *RC monitoru*, *Milujte sa!* a ktovie, čoho ešte, kde si budeš s ostatnými prizvukovať, aký je ten svet skazený. Je to fajn, keď má niekto takú neuveriteľnú odvahu, že napíše do *Milujte sa!* článok odsudzujúci potraty. Bravo. Tak teraz to povedz ešte niekde inde. V gete sa žije vždy veľmi dobre, hermeticky izolovaný od sveta medzi tieskajúcimi súvercami, svorne odsudzujúcimi svet vonku, ale oddelenými od nej hlbokou priekopou a bez šance dotknúť sa okolia a premeniť ho. A sme zase pri tej soli, že.

(Obrázok: <http://cestabrno.cz/home/235-nevyzadane-rady-mladezi-vacha-marek-orko.html>)

TAJNIČKA

„Som idealista, pretože to hlavné, čo o ... (tajnička).“ P. Kosorin

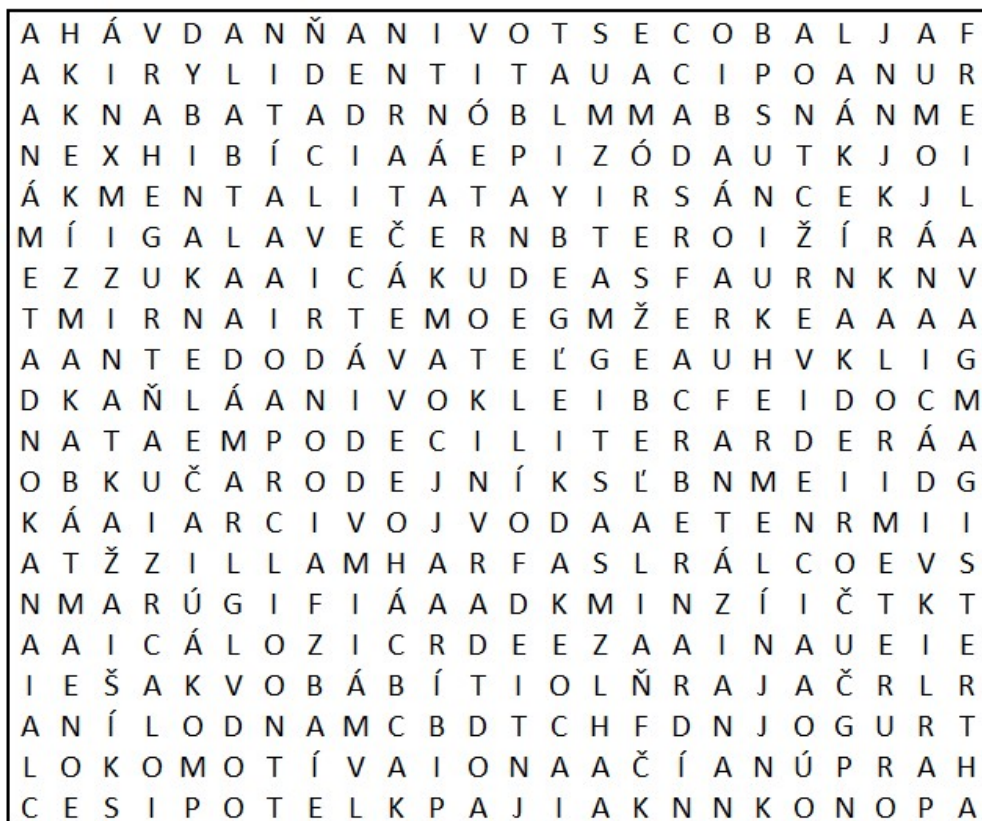
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
14.	15.	16.	17.	18.	19.	20.	21.	22.	23.	24.	25.	
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	

- Slovenské mesto, v ktorom sa nachádza najväčšia vodná elektrárň – svätý, ktorý je patrónom vinohradníkov.
- Jednotka sily zvuku – mesto, v ktorom sa nachádzajú naše najväčšie lodenice.
- Krava, ktorá ešte nemala teľa – odbor fyziky zaoberajúci sa svetlom a jeho vlastnosťami.
- Účastníčka synchronizovaného plávania – ovocie, ktoré je v Biblii symbolom hriechu.
- Štát, s ktorým máme najkratšiu hranicu – vysoký mužský hlas.
- Prvý mesiac v roku – jav, kedy je v kotline chladnejší vzduch ako na vrchole okolitých pohorí.
- Čo vznikne z cukru, keď ho zahrievaním rozpustíme? – Prevarená srvátka z ovčieho mlieka.
- Básnický prívlastok – 100 árov.
- Rieka, ktorá preteká cez Banskú Bystricu – naše najstaršie písmo.
- Náboženstvo, v ktorom hlavnou knihou je Korán – dokončiť výrobu šľahačky.

Maťka Humajová

OSEMSMEROVKA

Slovák má počas dovolenky len tri želania: jemný piesok, čistá voda a ...
(osemsmerovka 3, 2, 10, 8 písmen).

AKTUALIZÁCIA, ANAKONDA, ARCIVOJVODA, ASTIGMATIZMUS, BÁBOVKA, BASKETBAL, BERNARDÍN, BIELKOVINA, CEMENTÁREŇ, CESTOVINA, CISTERNA, CUKRÍK, ČAJNÍK, ČARODEJNÍK, ČELENKA, ČIŽMA, ČUČORIEDKA, DÁMA, DATABANKA, DECILITER, DELFÍN, DODÁVATEĽ, EDUKÁCIA, EPIZÓDA, EVIDENCIA, EXHIBÍCIA, FANTÁZIA, FIGÚRA, FONTÁNA, FUNKCIA, GALAVEČER, GAVALIER, GEOMETRIA, GURTŇA, HADICA, HARFA, HARPÚNA, HERMELÍN, IDENTITA, INDÍCIA, IZOLÁCIA, IZOTOP, JAHŇA, JANUÁR, JEŽURA, JOGURT, KABÁT, KAMZÍK, KALORIMETER, KONOPA, LETOPISEC, LIKVIDÁCIA, LOKOMOTÍVA, LYRIKA, ĽALIA, MAGISTER, MANDOLÍNA, MENTALITA, MIZINA, MÓRES, NADVÁHA, NÁMET, NÁJOM, NÓBL, OBAL, OPICA, TRÁM, ŽABA

A UŽ MÁ 60!

Veríte tomu, že náš večne duchom mladý a večne dobre naladený člen rodiny Peter Petráš oslávil už svoje 60. narodeniny? Pri tejto príležitosti si na vtipné príhody s ním zaspomínala jeho dcéra Veronika Šutinská.

Pamätám si, že ešte keď sme bývali na Severe, ocko mal rád, keď sme sa mu hrali s vlasmi. Mali sme takú plechovú nádobu z kúpeľných oblátok, ktorá bola plná sponiek a gumičiek a kadečoho do vlasov. Ocko sa vytešoval, keď sme mu to všetko dávali na hlavu. Raz sa stalo, že ležal na lavici v kuchyni a všetky sponky, gumičky a pukačky sme mu podávali na hlavu. Skoro mu ani vlasy nebolo vidieť. A zrazu niekto zazvonil ☺.

Ocko mal veľa áut značky Škoda 1203. Pamätám si jednu červenú, ktorá mala vzadu aj koberec. Keď sme niekedy išli od starkej Filky domov hore cez Kopaničky, tak sme so Silviou stáli vzadu a snažili sa cestou udržať rovnováhu ☺.

Ocko si potrpel na to, aby boli autá vždy čisté. Takže zmetáčik a šup zametať 1203-ku ☺!

Keď sme začali stavať dom, vždy, keď sme prišli na stavbu, mi ocko kázal vo vedre v garáži umývať pivové fľaše. Tie boli zaprášené a ošpliechané od malty.

Spomínam si aj na časy, keď ocko robil učiteľa na dopravnom ihrisku. Sedela som raz v triede, kde sme na laviciach stláčali na nejakej skrinke „pupčeky“ - boli tam asi tri, ak si dobre pamätám. Ocko nám tam vždy vybral najlepší bicykel alebo kolobežku ☺. A domov nám raz doniesol igelitku plnú papierových kartičiek. Bolo tam napísané preukaz (už si nepamätám aký) a bolo tam nakreslené koľeso z bicykla a modro-červené pásy. Tak sme si tie kartičky všetky zložili pozdĺžne cez stred a po celom byte sme si ich stavali ako domino.

Nesmiem zabudnúť ani na množstvo udalostí spojených s kapelou Necpalanka, ockove skúšky a nácvičky. Spomínam si, že keď kúpil prvý magnetofón s dvomi hlavami, tak som mu písala slová pesničiek, hlavne anglických - štýlom piš ako počuješ ☺. A takou ružovou vatou som mu pred hraním čistievala kovovú časť na harmonike.

Takisto som sa tešila, keď ocko išiel niečo kamerovať. Potom niekam zavesil plátno a púšťal nám na premietacke, čo natočil.

Ani sa mi nechce veriť, že náš ocko už má 60. Prajem mu do ďalších rokov hlavne pevné zdravie, veľa lásky, šťastia, nech sú spolu s maminkou ešte veľa rokov. A ďakujeme mu so Siskou, že nám aj popri robote dokázal postaviť krásny domček, v ktorom sa výborne býva – a vlastne aj za to, že sme vôbec tu ☺.

Dcéra Veronika

NECPALANKA NA CESTÁCH

Keď sme v kapele každý druhý rok počúvali nášho kapelníka Peťa Petraša, aké krásne a zaujímavé dni prežil s partiou bývalých basketbalistov z Prievidze pri návšteve Švajčiarska, nikdy by nám nenapadlo, že niečo podobné zažijeme aj my. Ani vtedy, keď sme zas my bývalým švajčiarskym basketbalovým reprezentantom mohli svojou hudbou spríjemniť ich pobyt na Slovensku.

Na naše veľké prekvapenie, a samozrejme, radosť, tmočil Peťo tento rok pozvanie švajčiarskych priateľov pre celú Necpalanku. A tak sme teda pobalili nástroje a vyrazili.

1300 km pred nami

V jedno krásne júlové utorkové ráno sa pohla kolóna dvoch vozidiel z Prievidze (SK) do Rubigenu (CH). Dĺžka trasy bola cca 1300 km, takže vzhľadom na priemerný vek „účastníkov zájazdu“ sme mali aj medzipristátie v Degendorfe (D). Tam sme dorazili tesne pred piatou hodinou popoludní. Ubytovali sme sa v príjemnom penzióne, ochutnali, akéže to pivo domáci varia (chutné!) a po výdatnom spánku sme ráno pokračovali do cieľa.

Perlička z Degendorfu - v penziónoch a reštauráciách si varia svoje pivo a za penziónom je farma, kde chovajú hydinu a domáce zvieratá ...

Lichtenštajnsko

Vzhľadom na to, že Necpalanka (okrem kapelníka) túto trasu absolvovala po prvýkrát a že naši spolucestujúci boli tolerantní, na našu veľkú radosť sme sa zastavili v Lichtenštajnsku. Návšteva Vadúzu, hlavného mesta tohto kniežatstva, bola pre nás všetkých neopakovateľným zážitkom. Ťažko napísať, čo nás zaujalo najviac - asi všetko. Aj tá rodinka, čo je na fotke ☺. (Jej podoba s Necpalankou je čisto náhodná.)

Perlička 1 z Vadúzu - lichtenštajnské známky (aspoň tie, čo si kúpil klávesák) nemajú lepidlo.

Perlička 2 z Vadúzu - klávesák sľúbil kapelníkovi (za klobásu) zmrzlinu, tak mu ju šiel kúpiť. Nezávislé zdroje uvádzajú, že keď platil, tak plakal...

Protiatómový kryt

Do Rubigenu (CH) sme prišli v stredu popoludní. Švajčiarski priatelia nás už čakali. Ubytovanie bolo absolútne netradičné, ale prekvapivo útulné a skvele zariadené – bol to bývalý protiatómový kryt s kompletným vybavením prerobený na účely cvičenia armádnych záloh. Nachádzali sa tam izby, kúpeľne, WC, sprchy, jedáleň, kuchyňa... ale hlavne pípa na pivko, čo fungovala 24 hodín denne a nemala dno ☺. Večer sme ukončili v reštaurácii Campaigne, kde koncertovala skvelá zostava The Jackys and Friends - skvelý

ŽIVOT UČITEĽA V STATUSOCH

(Pokračovanie jedenáste...)

4. apríl 2017

„Popíš vývoj dopravy na vode.“
„Plť, plachetnica, motorové činy, Titanic.“ ☺

12. apríl 2017

Ani dnes nie je 1. apríl - a kolegovi sa podarilo nachytať nás všetkých ☺. Vráťane seba ☺. Bežím si po rannom dozore do zborovne, rýchlo beriem veci, veď už zvonilo na hodinu, keď tu zrazu... Nemôžem nájsť triednu knihu. Kde je? Kto ju má? Po krátkom neúspešnom pátraní letím k ôsmakom bez nej - veď niekde už len bude...

Ticho pred triedou je podozrivé. Otváram dvere - svetlo rozsvietené, žiaci vzorne sedia v laviciach... A čo nevidím! Kolega je už vo švungu a energicky zapisuje na tabuľu zadanie prvého príkladu ☺. Žiaci sa zmätene hrabú v taškách a ja rovnako zmätene zostávam stáť vzadu s myšlienkou: „Ze by som tú hodinu nemala mať tu?“

Uporne premýšľam, aký je vlastne deň a čo to mám dnes za rozvrh, keď ma deti zbadajú. Pozerajú raz dopredu, raz dozadu, a zas dopredu, a zas dozadu... Až to zrazu jednej žiačke konečne dôjde a nesmelo vysloví „osudné slová“: „Pán učiteľ, ale my teraz asi nemáme mať matematiku!“

Vtedy to „dochádza“ už aj mne - veru tam mám byť ozaj ja ☺. Predsa len som prišla správne...

Poriadne ma to rozosmialo ☺. Kolega asi začal hodinu v triede tak „zhurta“, že všetkých žiakov dokonale zmiatol - a mňa spolu s nimi ☺.

Bol to veru vtipný začiatok dňa... No napodiv som si vďaka nemu z úst žiakov (asi ako bonus) vypočula aj vetu, ktorú by som od nich nikdy nečakala: „Ešte že máme predsa len tú slovenčinu!“ (Ale to asi len preto, že z matiky mali sľúbenú písomku, čo si budem navrávať ☺.)

PS: Kolega napokon zistil, že namiesto stredy sa pozrel do piatkového rozvrhu ☺.

21. apríl 2017

Deti a ich typické „riešenie problému“ ☺:

„Pani učiteľka, a prečo nás nevezmete na Betliar?“

„Lebo je to ďaleko, šli by sme tam možno aj štyri hodiny. A toľko kriku v autobuse by som ja veru nevydržala.“

„No veď vy by ste si mohli dať také tie slúchadlá, čo používajú robotníci v hluku!“

„Vy ste dobrí... A čo chudák pán šofér?“

„Ten by si zapol hudbu!“

Ale že by navrhli, že sa pokúsia byť ticho... To nie ☺.

3. máj 2017

Uryvok z čitateľského denníka: „Príbeh je celkom zaujímavý. Boli časti, kde to bolo také zlé, že som mal chuť Janovi jednu streliť.“ ☺ Tak tomuto žiakovi to, že Tri gaštanové kone ozaj čítal, verím ☺.

Záver dotyčného žiaka vyznieva pozitívne: „Príbeh je zaujímavý, celkom ako Rómeo a Júlia – až na to, že kladné postavy nezomreli, ale skoro áno. Odporúčam knihu ľuďom, ktorí chcú mať romantickú chvíľku s napätím.“ ☺

10. máj 2017

Dnes na hodine dejepisu u ôsmakov (berieme obdobie pred začiatkom 1. svetovej vojny a spomíname i Slovákov v Rakúsko-Uhorsku):

„A kedy sa na Slovensku konečne budeme mať lepšie?“

„No predsa keď budeme vzdelanejší národ!“

Pohmkali si, ale v podstate neodporovali ☺.

Asi o desať minút pri vysvetľovaní učiva:

„A načo sa to učíme?“

„No predsa aby ste boli vzdelanejší, rozumeli súvislostiam, poučili sa z chýb minulosti a aby Slovensko bolo na tom lepšie, na čo ste sa pred chvíľou pýtali!“

Vtedy jeden zo žiakov so šibalským úsmevom povie:

„Nebojte sa, pani učiteľka, my už vyrastáme... Už to prichádza!“

No to som zvedavá ☺☺☺.

15. máj 2017

Sledujúc žiaka, ktorý ma problémy s učením, pri samostatnej práci (určovanie vetných členov), chcela som mu to uľahčiť. A tak som mu povedala: „Ak chceš, vyber si pomocnú tabuľku s otázkami.“ Neuhádnete, ako znela jeho odpoveď: „Nie! Ja to chcem skúsiť sám!“ A „zanietene“ pracoval ďalej. Skoro som odpadla ☺. To je vec, ktorý učiteľ zažije v škole len málokedy - ale mne dnes bola dopriata ☺.

29. jún 2017

Keďže zajtra už na to veľmi nebude čas, usporiadali sme dnes odchádzajúcemu žiakovi, nádejnému futbalistovi Mirkovi - skvelému chalanovi - malé rozlúčkové prekvapenie. Dievčatá si ráno privstali, nachystali pohostenie, vyzdobili triedu... Spoločnými silami sme mu pripravili i malý darček a pri príchode do triedy naňho „vystrelili“ kopy farebných papierikov v sprievode jeho obľúbenej piesne... Hádám ho to aspoň trochu potešilo ☺.

14. september 2017

Je to neuveriteľné, ale práve týchto dnes už dospelákov, budúcich maturantov, som ako piatakov dostala do triedy ako začínajúca učiteľka. Dnes sme sa na chvíľu stretli, zaspomínali... A obdarovali ma krásnou kyticou ☺. Tol'ko radosti som si snáď ani nezaslúžila ☺.

2. október 2017

Naši deviataci akoby sa s čoraz vyšším vekom vracali čoraz väčšími do detských čias. Tento

školský rok je ich najobľúbenejšou zábavkou „kradnutie pier“. Ako to prebieha?

Zatiaľ čo je nejaký žiak pri tabuli, iní okolosediaci mu nenápadne vezmú a skryjú jeho pero. A keď sa vráti na miesto, nemá čím písať. Začne pero hľadať a nahlas sa rozčuľovať. (Samozrejme, robia to najmä pri tých typoch žiakov, ktoré sa rozčuľujú najhlasnejšie.)

Tak aj dnes. Keď som sa po týždni na PN (dávno zabudnúc, čo je ich najnovšou zábavkou) vrátila do školy, hneď prvému žiakovi, ktorého som vyvolala k tabuli, schovali pero. Vrátil sa na miesto a začal sa rozčuľovať. Klasika.

Keďže sa mi tie „žaloby“ nechcelo zase celý čas počúvať, hodila som do pléna len tak „naslepo“ vetu: „Neviem prečo, ale vždy, keď niekomu zmizne pero, zide mi na um, že v tom má prsty Alex.“

Bingo! Alex sa otrávene zdvihol zo stoličky a podal pero ukrivdenému spolužiakovi: „No dobre, vzdávam sa...“ A deviataci spokojne skonštatovali: „Ešte že ste už prišli, konečne sa veci budú aj riešiť!“ ☺

8. november 2017

Zo šiestackej písomky: „Čo je replika?“ Odpoveď žiačky: „Meniace sa pozadie v divadle.“

„Akými spôsobmi môže prebiehať neslovná komunikácia?“ „Prstovo, písacio.“

18. november 2017

Je síce sobota, ale ja sa v duchu ešte stále bavím na našej ostatnej diskusii s deviatakmi na hodine dejepisu. Preberali sme totiž nástup Hitlera k moci a v

súvislosti s tým som spomenula i svetovú hospodársku krízu v roku 1929. Ešte som k tomu ani nestihla poriadne nič povedať, keď ma jeden žiak šokovane prerušil:

„Svetová hospodárska kríza? A to vtedy ešte nebola Čína?“

Kým som sa stačila naladiť na sled jeho myšlienok, zapojil sa do diskusie ďalší žiak: „Čína? Tam sa pracuje 7 dní v týždni 24 hodín denne...“ Obrátil sa na najlepšieho žiaka triedy a dodal: „Erik, musíme sa učiť, aby sme tam nemuseli ísť robiť!“

Konečne na to prišli, že aj mať čosi v hlave je podstatné ☺!

30. november 2017

Z deviatackej písomky: „Vysvetli pojem socialistický realizmus.“ Namiesto umeleckého smeru to podľa jedného žiaka bolo „zvýšenie platu“ ☺.

„Napiš mená dvoch najvýznamnejších diktátorov v Rusku.“ „Slanin a Lenin.“

„Čo bol pochod na Rím? Kedy sa odohral?“ „V roku 1922. Mussolini dostal moc od kráľa, stal sa diktátorom a bolo zle.“

6. december 2017

Dnes mi moje deti v škole nachystali z ničoho nič poriadne prekvapko - po príchode do triedy ma už čakali odkazy, kam mám ísť, čo stiahnuť a čo vytiahnuť, čo zatvoriť a čo otvoriť, až som sa dostala k pokreslenej tabuli... A nie len tak „obyčajne“, že „Na svätého Mikuláša...“ Keď som sa dostala do tohto „ciel'a", všetci ako na povel zdvihli nad hlavu písmená, ktoré vytvárali nápis: „Máme Vás radi, pani učiteľka!“

Nuž, vedia ako na to... Neučili sme sa, čo vám budem hovoriť ☺.

8. december 2017

Dnes počas písomky zo slovenčiny: „Pani učiteľka, a môžem to napísať aj tak halabala, alebo musím poporadiť?“ Aké super slovo, halabala! Skoro som naň už zabudla ☺. Vďaka za pripomenutie, Boris z 9.A ☺! (PS: V tom cvičení mohol aj „halabala“ ☺.)

21. január 2018

Originálna prosba na dnešnej detskej svätej omši: „Aby nám hrady, zámky a kaštiele vydržali ešte aspoň ďalších sto rokov!“ ☺

A ešte mi zišiel na um jeden vtipný dialóg z kázne. Páter Janko sa detí pýtal, prečo asi Pán Ježiš išiel v evanjeliu k jazeru. Dieťa č. 1: „Aby si mohol zaplávať!“ „No tak mohol si aj zaplávať,“ nadväzuje páter Janko, „ale prečo hlavne tam asi išiel?“ Dieťa č. 2: „No, on vedel chodiť po vode. Tak asi aby sa trochu poprechádzal!“ ☺

17. január 2018

Vyjadrenia detí nemajú chybu...

Kolegynin syn - prvák - o spolužiačke, ktorá sa s ním nechce hrať: „Aj som ju naháňal a nič...“ ☺

Tretiaci - týždenníci, dvaja chalani - o svojej spolužiačke, ktorá má problémy s nohou, „rozčúlene“ (cez veľkú prestávku, keď majú byť všetci na chodbe): „A tak tu môže celý týždeň sedieť a na nás čumieť!“ ☺

Piatok, ktorému sa sťahuje trieda na iné miesto (a mimochodom, ani ho nič neučím), v autobuse: „Tak keby ste ma náhodou hľadali, budem na hornej chodbe!“ ☺

Jednoducho sú stobodoví... Čo poviete ☺?

Píše sám život, zaznamenáva Petra Humajová.

ŽIVOT LEKÁRNIKA V STATUSOCH

(Pokračovanie druhé...)

16. december 2016

Takéto srdiečko mi dnes jeden ujo priniesol ☺. Ku koncu služby prišiel pán, ktorý chcel glutaman na prehnanie ☺ (teda Guttalax kvapky). Pekný predvianočný víkend všetkým želám ☺!

19. december 2016

Dneska asi päťročný chlapček: „Tetaaaaaa, a ty si sa tam za to sklo ako dostala????“

16. január 2017

„No vidíte, stačí, že sa vám do očí pozriem a hneď vám dávam o euro viac ako mám dať...“

3. marec 2017

„Jeden gelfix si prosím... To je to oné do nosa proti krvácaniu.“ (Mala to byť želatínová hubka Gelitaspon ☺.)

4. apríl 2017

„Pani magistra, aká ste vy pekná, taká ste aj dobrá!“ Ach, títo moji lekárenskí ujovia... ☺

15. apríl 2017

„Pani magistra, a nemôžete mi ešte rozmeniť túto desinu na dve päťkorunáčky? Viete, aby som mala pre kúpačov...“

Po tejto mojej veselej veľkonočnej službe vám prajem krásne, pokojné, požehnané sviatky ☺.

20. apríl 2017

Dneska pani fajšmekerka: „Jednu šalviovú vodku. Ale nie tú, čo sa pije, ale ten sprej...“

6. júl 2017

Pocit, keď dávate antibiotiká Jurajovi Jánošíkovi...

10. august 2017

Čo lekárnik poteší viac, ako keď mu pacient povje: „Pani magistra! Ja sem tak rada chodím! Keď sa ráno zobudím a spomeniem si, že dneska idem do lekárne, tak sa tak teším, že už sa ani neviem dočkať. A keď sem konečne prídem a uvidím vás tu, jaaaaaaj ☺! To je krásny deň!“

Dakujem tetuška, tentoraz ste spravili krásny deň vy mne ☺.

22. august 2017

Dnes som jednému pánovi robila výpis z receptu, keďže sme jeden liek nemali. Chvilku ma pozoroval a potom vraví: „Pani magistra, vy po tej klávesnici chodíte tými prstíčkmi tak, ako keby ste hrali na klavíri...“ Nuž, to, že som klaviristka, asi nezapiem ☺.

24. august 2017

Malé dievčatko po tom, ako som dala mamičke lieky, povedalo: „Teta ide?“ Mamička na to: „Nie, teta nemôže ísť s nami, pozri, koľko ľudí tu už na ňu čaká...“ ☺

No, s nimi som síce nešla, ale zajtra idem... NA DOVOLENKU! ☺ Jupíííí ☺!

19. september 2017

„Koľko platím?“

„Pätnásť pätnásť.“

„Pätnásť pätnásť? Hehe... Dám vám dvadsať dvadsať.“

„A ja vám vydám päť päť.“ ☺

20. september 2017

„No kde som vás to len videl, pani magistra? Na Luxe či v Lumene?“

„No veru na Luxe... Vari ste pozerali?“

„Pozeral, pozeral, páčilo sa mi... Som rád, že sme spriaznené duše.“ ☺

24. október 2017

Dnes sa jeden pán (mladší ročník) pýtal na tlakomery. Ukázala som mu, aké typy máme, vysvetlila výhody a nevýhody. Na posledný mu vravím: „O tomto type vždy náš šéf hovorí, že je to Mercedes medzi tlakomermi...“ Nakoniec sa pacient rozhodol práve preň. „Zoberiem si ten Mercedes!“ A smutne dodal: „A odídem na škodovke...“ ☹

A dnes ešte jeden pán (tentoraz starší ročník): „Budem platiť kartou.“ „Bezkontaktné alebo zadáte pin kód?“ „Chcem to na pink!“ Normálne som zostala v pomykove, že ako teda vlastne ☺.

6. november 2017

Práve hovorím Peťke: „Musím si tie lakty prenechtovať...“

Značka: Unava... A to je ešte len pondelok.

27. november 2017

„Jeden ten oný na zuby...no ako sa to volá... Porfix!“ ☺ (Protefix fixačný prášok)

5. december 2017

„Kukuk, len vás chcem pozdraviť, dnes som dal zarobiť kolegyni!“ Ujo zlatý, no dobre, keď už nedal „zarobiť“, aspoň ma neobišiel a vystál si frontu, aby mi toto mohol povedať ☺.

2. január 2018

(Otecko s kočíkom...) „Dobrý, jeden kanon termal...“ (Malo to byť Tanno Hermal - na kiahne zjavne idú doma útokom ☺.)

3. január 2018

„Jeden leukoplast s tou handričkou v strede.“ ☺

4. január 2018

Včera nás bola pozrieť v robote kolegyňa s malou 4-ročnou dcérkou. „Maminka, tá nová teta v tvojej robote vyzerá ako anjel.“ Momentálne sa roztápam ☺.

11. január 2018

Ráno prišla jedna tetuška: „Aaaa, nová tvár...a úsmev ☺ ...to tu tak dlho chýbalo...“ Palec hore, konečne niekto pochopil, že môj úsmev je úprimný... a že sa pacientom nevysmievam z toho, že sú chorí, ako poniektorí podotkli ☺. Asi sa pomaly blížim jar, vidím nejaké púčiky ☺.

16. január 2018

Mladý otecko: „Detský fénixový čaj.“

„Myslíte feniklový?“ ☺

14. marec 2018

Dnešná detektívka:

„Potrebovala by som niečo na kašeľ, nejako na V sa to volá... Vibrocil?“

„Vibrocil ale nie je na kašeľ, to sú kvapky alebo sprej do nosa...“

„Ano, veď ja to do nosa potrebujem... Koľko to stojí?“

Po tom, ako oznámim ceny, pani pokračuje:

„Nie, nie, to nebude ono. Toto stálo okolo 27 euro, toto je príliš lacné... S nejakou kyselinou to bolo...“

„A nemyslíte náhodou Yabro?“

„Áno, to je presne ono...“ ☺

Píše sám život, zaznamenáva Martina Humajová.

RECEPTY

Rezy s ribezl'ovým snehom

30 dkg hladkej múky, 10 dkg práškového cukru, 4 vajcia, 25 dkg „Hery“, 30 dkg kryštálového cukru, 1/2 l ríbezlí

Múku, práškový cukor, Heru a žĺtky spracujeme na hladké cesto a dáme na vymastený, vysypaný plech predpieť do predhriatej rúry na 180°C. Z bielkov šľaháme sneh, postupne zašľahávame kryštálový cukor, potom do tuhého snehu primiešame ríbezle, navrstvíme na predpečený plát a pečieme ešte asi 15 minút. Vychladnuté krájame pílkovým nožom.

Tvarohový koláč s ovocím

2 hrnčeky (á 3 dcl) polohrubej múky, 1 hrnček kryštálového cukru, 1 prášok do pečiva, 1/2 hrnčeka vlažnej vody, 1/2 hrnčeka vlažnej oleja, 2 vajcia

Vymiešame cesto, 2/3 vylejeme na vymastený, vysypaný plech, dáme tvarohovú plnku, neroztierame, vrstvíme ju rukou, nemusí byť rovnomerne, posypeme malinami, ríbezl'ami alebo iným ovocím (môže byť aj mrazené), polejeme zvyšným cestom (ovocie a tvaroh nemusia byť celkom prikryté), pečieme na 175°C asi 35 – 40 minút.

Tvarohová plnka: 1/2 kg tvarohu, 2 vajcia, 2 vanilkové cukry, 1 – 2 hrste kryštálového cukru, trochu citrónovej šťavy, spolu zmiešame.

Chutný prázdninový koláč

40 dkg polohrubej múky, 20 dkg kryštálového cukru, 3 vajcia, 1 prášok do pečiva, 2 dcl oleja, 3 dcl mlieka

Vajcia s cukrom šľaháme do hustejšej peny, pridáme olej, mlieko, múku s práškom do pečiva, spolu dobre prešľaháme, vylejeme na veľký rovný plech (ako na roládu) vyložený papierom na pečenie, uložíme ľubovoľné ovocie (slivky šupkou dolu), posypeme mrveničkou, ktorú pripravíme zo 4 PL hrubej múky, 3 PL práškového cukru, 3 PL rozpusteného masla, spolu zmiešame,

rozmrvíme na koláč s ovocím a pečieme pri 180°C asi 25 – 30 minút.

Recepty vyskúšala, vylepšila a dobrú chuť všetkým želá Filka Petrášová
Recepty z predchádzajúcich čísel časopisu MAŇA nájdete na www.casopis-mana.sk

Z ARCHÍVU

V rubrike Z archívu uverejňujeme poslednú sériu listov od tety Marienky zachovaných z čias vzniku Mane. Kratšie texty na pohľadniciach reagujú na hudobné vystúpenie, ktoré mali súrodenci Humajovci v bojnickej nemocnici pri príležitosti oslavy 50. narodenín primárky detského oddelenia Renáty Judinyovej.

Pohľadnice, nedatované

Ahoj Martinka, Martinko, Peťka!

Srdečne Vás pozdravuje teta Marienka. Dnes je pre Vás veľký deň, budem Vám držať palce a myslieť na Vás veľmi, veľmi, veľmi, aby Vám to vyšlo a veľkú jednotku s hviezdičkou! Ahojte, moji umelci, a nech sa Vám darí! Zdraví teta Marienka

Milé detušky Martinko, Martinka a Peťka!

Prišla mi dobrá správa z Červeného kútika, že bolo veľmi pekné vystúpenie súrodencov Humajovcov! Dovoľte, aby som Vám srdečne poblahožerala k Vášmu peknému úspechu. Len tak ďalej! Zdraví Vás Vaša čitateľka časopisu Maňa

Ahoj Peťka a všetci moji milí kamaráti!

Srdečne Vás pozdravujem a letí k Vám dobrá správa, v piatok pôjdem domov. Takže teším sa na skore stretnutie s Vami. Tento muzikant, čo je na pohľadnici, opisuje moju radosť. Ešte raz Vás pozdravujem a veľa pús posielam všetkým. Ahoj! Teta Marienka☺

V nemocnici – nedel'a

Ahoj Peťka a všetci moji kamaráti.

Najskôr srdečný pozdrav a pusu všetkým kamarátom.

Dakujem za druhé vydanie časopisu, všetkým. Môžem Vám zodpovedne prehlásiť, že mi dávate dobre zabrat'. Ešte budem musieť veľa premýšľať, kým to všetko zistím – a nielen ja, ale aj kamarátky, ktoré mi zostali.

Dnešná nedel'a sa akosi rýchlo minula. Ráno som sa sprchovala, zmývala vlasy, potom sme mali vizitu a potom som mala návštevu, ale tú návštevu určite poznáte. Je to teta Zdenka a Betka. Potom o 11:00 hod. som bola v kostolíku na sv. omši. A bola aj teta Zdenka a Betka. Vrátila som sa a už bol obed. Naobedovala som sa a dnes ma boleli viacej nožičky, tak som si išla posediť k Vierke – tete, poznáte ju, mamička Dominiky, ona mala dnes službu. Potom som si spravila kávu, asi o 15:00 hod., a prišla sestrička, že mám návštevu. A bola to Olinka Mihálová, tá teta z „kryštálu“ a poznáte ju z kostolíka. No a teraz je 17:30 hod. a ja som si povedala, že už sa nedám nikým rušiť

a napíšem konečne list.

Dakujem, Peťka, aj za dopis a vidím, ako veľmi Vám je ľúto za prázdninami. Ale nesmúť, však zostávajú aj soboty a nedele. Takže aké-také uvoľnenie, ale je. Tie diktáty skúsím písať, len sa bojím, že budem mať horšie známky ako starký a potom sa mi budete smiať.

Peťka, prepáč, že tak škaredo píšem, ale ešte aj medzi písaním listu ma vyrušujú pacientky z druhej izby, stále nejaké otázky a ja, trpezlivá, dávam stále len dobré odpovede. Ja sa už chcem tento týždeň pýtať domov, myslím, že ma pustia. Ako vidíš, dopísalo mi pero, ešte šťastie, že som našla druhé, inak by som musela požičiavať od susediek, aby som mohla dokončiť.

Tak ešte raz Vás všetkých pracovníkov časopisu, ale aj ostatných pozdravujem, a keď ma pustia domov, už to budeš mať aj zapísané.

Zdraví teta Marienka. Ahoj!

PRIPOMEŇME SI...

Kto bola Marienka Mečiarová?

Marienka Mária Mečiarová sa narodila 1. augusta 1947 ako najmladšia zo siedmich detí. Vyrastala v Necpaloch, dnes už časti mesta Prievidza, kde aj prežila celý svoj život.

Stala sa zdravotnou sestrou a pracovala v nemocnici v Bojniciach. Ešte i teraz tam spomínajú na jej príkladnú starostlivosť o chorých. Ako 33-ročnej jej diagnostikovali sklerózu multiplex. Pracovala však stále takmer do svojej päťdesiatky, kedy musela odísť na invalidný dôchodok. Jej stav sa postupne veľmi zhoršil a posledných osem rokov života prežila ako ležiaca pacientka.

Nikdy nemala svoju vlastnú rodinu, preto sa jej blízkym stával každý jeden z nás, kto ju poznal, navštevoval a za koho sa ona každodenne modliła a obetovala. Svoj ťažký údel niesla vždy s úsmevom na

tvári a neutíchajúcim optimizmom.

Zomrela 8. februára 2007 v skorých ranných hodinách. Jej pohreb bol demonštráciou vďaka všetkých tých, ktorí na ňu nezabudli ani počas tých ôsmich rokov, keď už nemohla prichádzať ona za nimi.

Petra Humajová

Maňa

Vydáva: Tetulienka Marulienka

Adresa: Veľkonecpalská 117, Prievidza; Tel.: 046/5419957; Mobil: 0904 197 251

E-mail: redakcia@casopis-mana.sk, humajova.petra@gmail.com

Redaktori: Petra Humajová, Martina Humajová

Foto: Archív rodiny a rodinných priateľov.

Grafická úprava a tlač: Ladislav Mečiar

Foto na obálke: Aleksandr Eremin on Unsplash

A na záver... A na záver... A na záver...

Hovorí staršia matka svojim dospelým deťom:

„Tá skleróza nie je až taká zlá vec. Vždy nové tváre a každý deň kopa noviniek.“

V zubnej ambulancii hovorí pacient lekárovi:

„Z vašej ordinácie by mali urobiť pútnické miesto!“

„A to prečo?“

„Keď ste mi trhali zub, videl som všetkých svätých!“

Stojí muž váhavo pred zubnom ambulanciou:

„Keď nevojdem, nebudem mať čím hrýzť. Keď vojdem, nebudem mať čo hrýzť.“

„Mali by ste sa občas aj umývať!“ hovorí lekár pacientovi.

„Ale veď ja sa umývam každý deň!“

„V tom prípade si musíte občas aj vymeniť vodu!“

V predajni automobilov:

„Toto vozidlo dosiahne počas 30 sekúnd rýchlosť 155 míľ za hodinu a v prípade potreby sa zastaví na 2 metroch.“

„A čo potom?“

„Potom sa tu vynorí malinký nožiček a jemne vás zoškrabe z predného skla.“

Letia dvaja páni vo vrtuľníku a jeden druhému vraví:

„Pokazila sa nám klimatizácia.“

„Ako to viete?“

„Pretože pilot sa potí a tá veľká vrtuľa nad nami sa netočí.“

Muž v lietadle je nervózny, a tak zastaví letušku a pošťauje sa:

„Viete, letím prvýkrát a veľmi sa bojím...“

„Ach, vy chlapi!“ mávne rukou letuška.

„Teraz mi to isté povedal pilot!“

„Pán výpravca, a dočkám sa ja vôbec toho vlaku?“

„Prečo by nie, veď ste ešte mladý!“

Pápež dostal do daru nové Porsche. Povie svojmu vodičovi:

„Dovoľ mi sadnúť si za volant a trochu si zajazdiť!“

Ten najprv váha, ale potom privoľí.

Pápež to vytiahne na 200 km/h, keď ho zrazu zastavia policajti. Jeden z nich pristúpi k okienku, ktoré sa pomaly otvorí. Zbadá pápeža za volantom a nervózne hovorí:

„Ospravedlňte ma na moment.“

Pribehne ku kapitánovi a pýta sa:

„Pán kapitán, pán kapitán! Mám mu dať pokutu, či nie? Je to totiž veľké zviera!“

„Aké? Predsa parlamentu?“

„Nie.“

„Prezident?“

„Kdeže!“

„Vari sám pápež?“

„Pápež? Ten mu len robí šoféra!“

„Čím by si chcel byť?“

„Milionárom ako môj otec.“

„Tvoj otec je milionár?“

„Nie, ale tiež ním chcel byť.“

